

Si parle d'una garfa, alguns lectors potser no sabreu de què parle, sobretot si no sou d'algun poble costaner o, en tot cas, si no heu llegit molts llibres de marineres. Servidor, que viu a quatre quilòmetres del Grau de Castelló, tampoc no coneixia aquesta paraula ni el seu significat, fins que el poeta [Joan B. Campos](#) -que l'ha duta al títol i al [primer post](#) del seu [blog](#)-, me la va definir: «*Al llenguatge mariner català del segle XVII ja és recull el seu ús com 'aquell palangre d'una andana que es quedava per a recompensar els mariners'. Cada membre de la tripulació gaudia d'una paga, proporcional al seu càrrec, que sortia de la venda de les captures a la llotja. A banda d'això, cada dia l'armador o propietari de l'embarcació reservava una caixa de peix per a repartir-la a parts iguals entre els mariners. Com una mena de pagament en espècie o si ho voleu com una stock option de casa nostra. La garfa també era motiu de transacció comercial i d'habitud els mariners l'empraven com a mercaderia per al bescanvi*». Tot i que, en la parla d'alguns pobles, també se'n diu [garfa](#) al garfi, no té cap relació amb aquest objecte punxegut, tret d'una certa tangència etimològica entre la forma llatina (*de gafa/agafar o de garra/agarrar*) i l'[àrab](#) (*garfa, garfar, garfada*), que curiosament també té el significat de *deute* o *retribució* en [urdú](#). Per tant, sembla que aquesta [garfa marinera](#) rescatada pel poeta Joan B. Campos és de filiació àrab. De fet, en aquesta llengua, una garfada ve a ser un [grap](#), és a dir, «*porció d'alguna cosa que cap dins el puny o la mà closa*». Siga com siga, *La garfa dels dies* és un títol ben poètic i ben avingut amb l'escriptura dietarista. Atraqueu a port, doncs, i comproveu si Joan s'ha topat pesquera i us en podeu emportar una [garfa](#).